

Juridische kaders voor hergebruik van sloopmaterialen

Auteur UHasselt, faculteit rechten, prof.dr. Steven Van Garsse, dr. Jonas Voorter en Alexander Verschave

Opzet van deze memo

- 1.** Deze memo heeft betrekking op enkele vragen die werden gesteld door OVAM in het kader van het project Vlaanderen Circulair in verband met hergebruik van sloopmaterialen. Meer bepaald rijzen er vragen omtrent potentiële aansprakelijkheden van de kwaliteit van hergebruikt materiaal, alsook de vraag of er in het geval van tussenopslag een vergunning voor afvalstoffen noodzakelijk is.
- 2.** Tevens wordt er een onderscheid gemaakt voor de sloopmaterialen die (1) ofwel rechtstreeks van de werf, (2) ofwel via tussenopslag, waar er eventueel een kleine voorbehandeling gebeurt met het oog op hergebruik, worden afgevoerd naar een toepassingslocatie.
- 3.** Concreet luiden de vragen als volgt:
 - Wie is verantwoordelijk voor de kwaliteit van het hergebruikte materiaal? De sloopaannemer, de tussenopslaglocatie (diegene die het op de markt brengt) of de afnemer?
 - Wat als blijkt dat sloopmateriaal dat geleverd wordt toch niet voldoet aan de vereiste van de voorwaarden? Wie is verantwoordelijke?
 - Wat als er bij tussenopslag een deel van de stock niet verkocht raakt? Is er dan een vergunning voor afvalstoffen nodig? Hoe kan correcte afvoer opgevolgd worden van de stock die niet verkocht raakt?

Wie is verantwoordelijk voor de kwaliteit van het hergebruikte materiaal?

4. Een eerste vraag die zich stelt, is wie er verantwoordelijk is voor de kwaliteit van het hergebruikte materiaal. Voor het hergebruik wordt er hier uitgegaan van het recupereren van bouwdelen en -componenten die elders zijn gerecupereerd. De gevallen waarbij het hergebruikte materiaal wordt herleid naar een grondstof die vervolgens wordt aangewend om een nieuw product te vervaardigen, wordt hierbij niet behandeld.

Een analyse vanuit het Burgerlijk Wetboek

5. Vanuit het burgerlijk recht, dient er in eerste instantie te worden gewezen op de algemene bepalingen die gelden bij de verkoop van goederen, m.n. de aansprakelijkheid van de verkoper ten aanzien van de koper indien producten niet over de gewenste kwaliteit beschikken. In het voorliggende geval kan de koper bijvoorbeeld een aannemer zijn die werken verder uitvoert voor een bouwheer voor de goederen die hij aankoopt bij een tussenopslaglocatie, maar de tussenopslaglocatie kan voorts ook worden beschouwd als zijnde een koper in het geval hij goederen aankoopt van een sloopaannemer (die in dat geval optreedt als verkoper).

6. Krachtens het intussen oud Burgerlijk Wetboek, is de verkoper krachtens artikel 1603 gehouden tot twee hoofdverplichtingen, m.n. om de verkochte zaak te leveren en die te vrijwaren. Wat de vrijwaring betreft kan er verder worden gekeken naar artikel 1625 van het oud Burgerlijk Wetboek, waarvan de bepaling luidt als volgt:

- *"De vrijwaring waartoe de verkoper jegens de koper gehouden is, heeft een dubbel voorwerp: zij betreft ten eerste het ongestoord bezit van de verkochte zaak en, ten tweede, de verborgen gebreken van die zaak of de koopvernietigende gebreken."*

7. In artikel 1641 van het oud Burgerlijk Wetboek wordt er voorts verduidelijkt wat er dient te worden begrepen onder de vrijwaring voor verborgen gebreken. De bepaling zelf luidt als volgt:

- *"De verkoper is gehouden tot vrijwaring voor de verborgen gebreken van de verkochte zaak, die deze ongeschikt maken tot het gebruik waartoe men ze bestemt, of die dit gebruik zodanig verminderen dat de koper, indien hij de gebreken gekend had, de zaak niet of slechts voor een mindere prijs zou hebben gekocht."*

8. Krachtens artikel 1643 van het oud Burgerlijk Wetboek kan de verkoper zich echter wel exonereren voor zijn aansprakelijkheid (in de relatie ten opzichte van ondernemingen).¹ Daarnaast zijn er evenwel de regelingen inzake consumentenbescherming, inzake productaansprakelijkheid en productveiligheid (zoals opgenomen in het Wetboek Economisch Recht) waarmee er desgevallend rekening zal moeten worden gehouden. Deze regelingen worden hierna verder onderzocht en toegelicht.

9. Hier wordt er in het bijzonder nog stilgestaan bij de situatie waarbij er voor naam en voor rekening van een ander wordt verkocht, zoals dat bijvoorbeeld het geval zou kunnen zijn bij tussenopslagplaatsen. In dat geval treedt bijvoorbeeld de sloopaannemer op als verkoper en niet de persoon die de eigenlijke verkoop faciliteert.

Regeling inzake consumentenkoop (artikelen 1649bis en volgende oud Burgerlijk Wetboek)

10. Waar er hierboven reeds werd aangegeven dat er exoneraties mogelijk zijn, wordt deze mogelijkheid beperkt voor wat betreft de consumentenkoop. In dat kader wordt er gewezen op artikel 1649quater van het oud Burgerlijk Wetboek, waarin er wordt bepaald dat de verkoper jegens de consument aansprakelijk is voor elk conformiteitsgebrek dat bestaat bij levering. Hij is hiervoor aansprakelijk in principe voor een termijn van twee jaar te rekenen vanaf de voornoemde levering. De termijn kan echter worden ingekort tot maximaal één jaar voor de koop die de tweedehandsgoederen betreft.²

11. Op basis van dit regime kan men dus, wanneer men optreedt als zijnde verkoper ten aanzien van een consument in de zin van artikel 1649bis, §1, enig lid, 1° van het oud Burgerlijk Wetboek, zijnde "*iedere natuurlijke persoon die handelt voor doeleinden buiten zijn handels-, bedrijfs-, ambachts- of beroepsactiviteit*", mogelijk aansprakelijk worden gesteld wanneer de goederen niet overeenstemmen met de conformiteitsvereisten.³

12. Wanneer een verkoper dan wordt aangesproken voor zijn vrijwaringsverplichting, dan dient er ook te worden gewezen op de mogelijkheden die er zijn op het vlak van verhaal.⁴ Zo kan een verkoper verhaal uitoefenen tegen de producent, of iedere contractuele tussenpersoon en dit krachtens artikel 1649sexies van het oud Burgerlijk Wetboek, dat luidt als volgt:

- "*Wanneer de verkoper jegens de consument aansprakelijk is uit hoofde van een conformiteitsgebrek, met inbegrip van het nalaten om updates te verstrekken voor*

¹ Behoudens de gevallen van opzet, cf. Brussel 20 februari 1986, RGAR 1987, nr. 11.264, noot J. LIBOUTON; Cass. 29 november 1996, AR C.94.0483.N, Arr.Cass. 1996, 1119; Bull. 1996, 1191; Pas. 1996, 9, 1191.

² Cf. Artikel 1649quater, §1, vierde lid van het oud Burgerlijk Wetboek.

³ Cf. De vereisten vooropgesteld in artikel 1649ter oud Burgerlijk Wetboek.

⁴ B. KEIRSBILCK, „Verhaalsrechten”, DCCR 2022, (103) 116-117.

goederen met digitale elementen overeenkomstig artikel 1649ter, § 5, dat toe te schrijven is aan een persoon in een eerdere schakel van de overeenkomstenketen die tot de verkoop geleid heeft, kan hij tegen deze persoon verhaal doen op grond van zijn contractuele aansprakelijkheid met betrekking tot het consumptiegoed zonder dat een contractueel beding dat tot gevolg heeft die aansprakelijkheid te beperken of op te heffen, hem mag tegengeworpen worden.”

13. In het geval er dus een verkoop aan consumenten geschiedt, dan kan een verkoper, bijvoorbeeld de tussenhandelaar, zich wenden tot de sloopaannemer, de originele producent (zie ook *infra*), ... om te trachten om middels de contractuele aansprakelijkheid verhaal in te stellen. Noteer wel dat die contractuele aansprakelijkheid, bijvoorbeeld tussen sloopaannemer en tussenhandelaar, kan worden beperkt (*cf. supra*). Voor de producent geldt deze mogelijkheid in principe niet (zie *infra*).

Een analyse vanuit de Wet Productaansprakelijkheid (wet van 25 februari 1991 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken)

14. Voorts stelt zich de vraag of het regime zoals er voorzien is inzake productaansprakelijkheid eveneens van toepassing is op de gevallen waarbij hergebruikte producten worden verkocht. Daarbij wordt er teruggegrepen naar de wet van 25 februari 1991 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken⁵. In die wet wordt er bepaald dat de “producent” aansprakelijk is voor de schade die veroorzaakt wordt door een gebrek in zijn “product”.⁶ Een “product” wordt in de zin van de wet van 25 februari 1991 zeer ruim omschreven. Het betreft namelijk elk lichamenlijk roerend goed, ook indien het een bestanddeel vormt van een ander roerend of onroerend goed, of indien het door bestemming onroerend is geworden.⁷

15. Belangrijk om na te gaan is dus of in dit geval, de sloopaannemer of de tussenopslaglocatie, m.n. diegene die het op de markt brengt, kunnen worden beschouwd als zijnde “producent” in de zin van de voormelde wet van 25 februari 1991. Daarvoor kan er worden teruggegrepen naar artikel 3 van de Wet Productaansprakelijkheid, waarvan de bepaling luidt als volgt:

- *“Onder “producent” wordt in de zin van deze wet verstaan de fabrikant van een eindprodukt, de fabrikant van een onderdeel van een eindprodukt, de fabrikant of de producent van een grondstof, alsmede eenieder die zich als fabrikant of producent*

⁵ BS 22 maart 1991, hierna: **Wet Productaansprakelijkheid**.

⁶ Art. 1 wet van 25 februari 1991 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken, BS 22 maart 1991.

⁷ Art. 2 wet van 25 februari 1991 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken, BS 22 maart 1991.

aandient door zijn naam, zijn merk of een ander herkenningsteken op het produkt aan te brengen.”

16. Ook deze omschrijving is dermate ruim en lijkt in eerste instantie betrekking te hebben op de eigenlijke “producent” van het goed – m.n. de originele ontwerper, fabrikant, ...⁸ - en in mindere mate op de sloopaannemer, de tussenpersoon, verkopers in het algemeen en dergelijke meer. De aansprakelijkheid van de werkelijke “producent” is logisch omdat hij wellicht aan de oorsprong van de gebreken ligt en deze dan ook best kan voorkomen en vergoeden.⁹

17. Een mogelijke kwalificatie als “producent” kan zich wel voordoen indien een sloopaannemer of een tussenpersoon zich gaan gedragen als producent, m.n. door bijvoorbeeld er een naam aan te verbinden, een merk of een ander herkenningsteken.¹⁰ Dit heeft ook tot gevolg dat men zich als “producent” niet kan vrijwaren door de eigenlijke producent van het eindproduct te gaan aanduiden.¹¹

18. Waar de kans klein in de praktijk klein lijkt dat een sloopaannemer zal worden beschouwd als een producent in de zin van de Wet Productaansprakelijkheid is dit evenwel anders als er bijvoorbeeld een nieuw product zou worden vervaardigd met gerecycleerde materialen (bijvoorbeeld door *remanufacturing* of *refurbishing*¹²). In dat geval kan de producent daarvan alsnog als “producent” worden begrepen in de zin van de Wet Productaansprakelijkheid, al dan niet van de grondstoffen, dan wel het gehele product, of een onderdeel daarvan.

19. Daarnaast kan er ook worden teruggerepen naar de gevallen voorzien in de Wet Productaansprakelijkheid waarbij er alsnog besloten kan worden dat de “producent” niet aansprakelijk is. Dit is bijvoorbeeld het geval wanneer hij bewijst:

- a) Dat hij het product niet in het verkeer heeft gebracht;
- b) Dat het, gelet op de omstandigheden, aannemelijk is dat het gebrek dat de schade heeft veroorzaakt, niet bestond op het tijdstip waarop hij het product in het verkeer heeft gebracht, dan wel dat het gebrek later is ontstaan;

⁸ Zie ook B. KEIRSBILCK, „Verhaalsrechten”, *DCCR* 2022, (103) 116-117.

⁹ B. TILLEMANN, S. DE REY, N. VAN DAMME, F. VAN DEN ABEELE, „Overzicht van rechtspraak. Koop”, *TPR* 2020, afl. 3-4, (1022) 1562.

¹⁰ Zie in dat kader ook de vergelijking met de „huismerken”, waarbij bedrijven door anderen bepaalde producten laten produceren om die onder een eigen naam te verkopen. In dat kader D. VERHOEVEN, *Productveiligheid en productaansprakelijkheid*, Doctoraal Proefschrift, Antwerpen, UAntwerpen, 2017, 53; B. TILLEMANN, S. DE REY, N. VAN DAMME, F. VAN DEN ABEELE, „Overzicht van rechtspraak. Koop”, *TPR* 2020, afl. 3-4, (1022) 1563.

¹¹ Luik 23 april 2013, *DCCR* 2014, 50.

¹² B. KEIRSBILCK en E. TERRY, „Duurzaamheid en consumentenrecht”, *TBH* 2021, afl. 10, (433) 463.

- c) Dat het product noch voor de verkoop of voor enige andere vorm van verspreiding met een economisch doel van de producent is vervaardigd, noch vervaardigd of verspreid in het kader van de uitoefening van zijn beroep;
 - d) Dat het gebrek een gevolg is van het feit dat het product in overeenstemming is met dwingende overheidsvoorschriften,
 - e) Dat het op grond van de stand van de wetenschappelijke en technische kennis op het tijdstip waarop hij het product in het verkeer bracht, onmogelijk was het bestaan van het gebrek te ontdekken;
 - f) Dat, wat de producent van een onderdeel of de producent van een grondstof betreft, het gebrek te wijten is aan het ontwerp van het product waarvan het onderdeel of de grondstof een bestanddeel vormt, dan wel aan de onderrichtingen die door de producent van dat product zijn verstrekt.
- Andere mogelijkheden om de aansprakelijkheid te beperken zijn principieel uitgesloten.¹³ Er wordt hier wel aangemerkt dat er een fatale termijn geldt waarbinnen een aansprakelijkheidsvordering dient te worden ingesteld op basis van de wet productaansprakelijkheid en deze termijn is bepaald op tien jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de producent het product dat de schade heeft veroorzaakt, in het verkeer heeft gebracht.¹⁴
- 20.** Besluitend kan hier worden gesteld dat in het merendeel van de gevallen de regeling vervat in de Wet Productaansprakelijkheid niet van toepassing zal zijn. De verantwoordelijke hier zal de eigenlijke producent zijn. Bijvoorbeeld wanneer er ramen van Belisol worden doorverkocht, dan blijft Belisol in deze de producent die – mogelijk – kan worden aangesproken op basis van de Wet Productaansprakelijkheid.

Een analyse vanuit de optiek van de productveiligheid

21. Daarnaast dient er ook nog te worden gewezen op de regels inzake productveiligheid. Deze zijn vervat in het Wetboek Economisch Recht, meer bepaald in Boek IX. Veiligheid van producten en diensten. Krachtens artikel IX.2 van het voormelde wetboek zijn producenten ertoe gehouden uitsluitend veilige producten op de markt te brengen en veilige diensten aan

¹³ Cf. Artikel 10 van de wet van 25 februari 1991 betreffende de aansprakelijkheid voor produkten met gebreken, BS 22 maart 1991: "§1. De aansprakelijkheid van de producent kan ten aanzien van het slachtoffer niet worden uitgesloten of beperkt bij overeenkomst.

§2. Zij kan worden uitgesloten of beperkt wanneer de schade wordt veroorzaakt, zowel door een gebrek in het produkt, als door schuld van het slachtoffer of van een persoon voor wie het slachtoffer verantwoordelijk is. Onverminderd het regresrecht, wordt de aansprakelijkheid ten aanzien van het slachtoffer niet uitgesloten of beperkt wanneer de schade wordt veroorzaakt, zowel door een gebrek in het produkt, als door toedoen van derden."

¹⁴ Artikel 12, §1 van de wet van 25 februari 1991 betreffende de aansprakelijkheid voor produkten met gebreken, BS 22 maart 1991; zie ook D. VERHOEVEN, *Productveiligheid en productaansprakelijkheid*, Doctoraal Proefschrift, Antwerpen, UAntwerpen, 2017, 247.

te bieden. De vraag is dan wat er moet begrepen worden onder producent in de zin van deze regelgeving en de notie van product.

22. In het Wetboek Economisch Recht wordt het begrip "producent" ruimer omschreven als onder het regime van de Wet Productaansprakelijkheid. De producent wordt voor de bepalingen van Boek IX omschreven als volgt:

- *"a) de fabrikant van het product of de dienstverlener, indien deze in een lidstaat gevestigd is, en eenieder die zich als fabrikant aandient door op het product zijn naam, merk of ander kenteken aan te brengen, of degene die het product opnieuw in goede staat brengt en een ieder die zich als dienstverlener aandient;*
- *b) de vertegenwoordiger van de fabrikant of van de dienstverlener, indien deze niet in een lidstaat gevestigd zijn, of, indien er geen in een lidstaat gevestigde vertegenwoordiger is, de importeur van het product of de distributeur van de dienst;*
- *c) de andere personen die beroepshalve betrokken zijn bij de handelingsketen of de dienstverlening, voor zover hun activiteiten van invloed kunnen zijn op de veiligheidskenmerken van de producten die op de markt worden gebracht;*
- *d) de werkgever die producten vervaardigt voor gebruik op de arbeidsplaats in het eigen bedrijf;"*

23. Naar de kwalificatie van producent voor de bepalingen inzake productveiligheid, stelt zich de vraag of een sloopaannemer, dan wel een tussenpersoon of de tussenopslagplaats, gedraagt als een andere persoon die betrokken is bij de handelingsketen waarbij hun activiteit van invloed **kan** zijn op de veiligheidskenmerken van de producten die op de markt worden gebracht. Deze ruime definitie sluit dus niet uit dat ook de sloopaannemer wordt gekwalificeerd als een producent in de zin van de regelgeving met betrekking tot productveiligheid, echter zal hun aansprakelijkheid ook beperkt zijn tot die elementen waarop hun activiteit van invloed is geweest.¹⁵

24. In het Wetboek Economisch Recht wordt het begrip "product," althans wat de bepalingen inzake productveiligheid betreft, voorts gedefinieerd als *"elk lichamelijk goed dat tegen betaling of gratis in het kader van een dienst aan een gebruiker wordt geleverd of ter beschikking gesteld evenals elk lichamelijk goed dat door een werkgever in gebruik wordt gesteld of vervaardigd om ter beschikking te worden gesteld van een werknemer voor de uitvoering van zijn werk."*¹⁶

¹⁵ D. VERHOEVEN, *Productveiligheid en productaansprakelijkheid*, Doctoraal Proefschrift, Antwerpen, UAntwerpen, 2017, 29.

¹⁶ Cf. artikel I.10, 1°, lid 1 van het Wetboek Economisch Recht; zie ook D. VERHOEVEN, *Productveiligheid en productaansprakelijkheid*, Doctoraal Proefschrift, Antwerpen, UAntwerpen, 2017, 20.

25. De Belgische productveiligheidswetgeving is van toepassing op alle producten, ongeacht of deze voor de consument zijn bestemd of niet.¹⁷

26. Zoals hierboven geaduid, kan het in bepaalde gevallen zijn dat de sloopaannemer, dan wel een tussenverkoper, als producent wordt beschouwd in het licht van de regelgeving inzake productveiligheid. Dit lijkt echter de uitzondering te zijn.

Het vereiste van een (veiligheids)gebrek

27. De gevallen hierboven vertrekken telkens van een gebrek dat zich in het goed voordoet. Een gebrek dat in over het algemeen wordt omschreven als zijnde een "*abnormaal kenmerk dat het normaal gebruik van de zaak aantast of in de weg staat*".¹⁸

28. De vraag kan daarbij gesteld worden of het gebrekig karakter op een zelfde wijze moet worden ingevuld voor een gerecycleerd, tweedehands, goed als voor een nieuw goed.

29. In zijn doctoraat is D. VERHOEVEN daarover duidelijk, aan het gebruik van tweedehandsgoederen zijn er meer risico's verbonden dan aan nieuwe goederen en het gebreksvereiste kan daarom niet op dezelfde wijze worden ingevuld.¹⁹ Het conformiteitsbegrip dient namelijk zo te worden ingevuld dat er rekening wordt gehouden met het gebruikte karakter van een goed opdat niet alle aanwezige gebreken daarom tot aansprakelijkheid moeten leiden.²⁰

30. Ook dit geeft enige marge naar aansprakelijkheid toe, al zal er geval per geval moeten worden geoordeeld of er sprake is van een gebrek, dan wel dat dit gelet op het tweedehandskarakter van het goed, het goed als conform moet worden beschouwd. Dit geldt bijvoorbeeld ook voor de gevallen waarbij er *remanufactured* of *refurbished* goederen worden aangeboden.²¹

Besluit

31. Naar aansprakelijkheid toe zal men in de meeste gevallen ressorteren onder de aansprakelijkheid van verkoper. Waar er in die gevallen mogelijkheden zijn om zich wanneer men handelt met ondernemingen te exoneren van zijn aansprakelijkheid, is die er slechts in

¹⁷ D. VERHOEVEN, *Productveiligheid en productaansprakelijkheid*, Doctoraal Proefschrift, Antwerpen, UAntwerpen, 2017, 22.

¹⁸ Cass. 9 mei 2016, *RW* 2017-18, afl. 9, 336.

¹⁹ D. VERHOEVEN, *Productveiligheid en productaansprakelijkheid*, Doctoraal Proefschrift, Antwerpen, UAntwerpen, 2017, 157.

²⁰ B. KEIRSBILCK en E. TERRY, „Duurzaamheid en consumentenrecht“, *TBH* 2021, afl. 10, (433) 462-463; E. VAN GOOL en A. MICHEL, „The New Consumer Sales Directive 2019/771 and Sustainable Consumption: A Critical Analysis“, *EuCML* 2021, 136.

²¹ B. KEIRSBILCK en E. TERRY, „Duurzaamheid en consumentenrecht“, *TBH* 2021, afl. 10, (433) 463.

mindere mate wanneer er wordt verkocht aan een consument. Het zal belangrijk zijn om de oefening te maken en in de verkoopovereenkomsten de relevante clausules op te nemen.

Wat als blijkt dat sloopmateriaal dat geleverd wordt toch niet voldoet aan de vereiste van de voorwaarden? Wie is verantwoordelijke?

32. Wanneer blijkt dat het sloopmateriaal dat geleverd wordt niet voldoet aan de voorwaarden, dan zal de aansprakelijkheid afhangen van de hoedanigheid van de persoon. Hiervoor kan er in eerste instantie worden teruggegrepen naar hetgeen hierboven reeds uiteen werd gezet. Het zijn desgevallend de verkoper en de producent.

Wat als er bij tussenopslag een deel van de stock niet verkocht raakt? Is er dan een vergunning voor afvalstoffen nodig? Hoe kan correcte afvoer opgevolgd worden van de stock die niet verkocht raakt?

34. Wanneer er sloopgoederen worden aangeboden en die niet verkocht geraken, dan rijst de vraag of er een vergunning voor afvalstoffen nodig is. In deze hypothese wordt het deel van de stock dat niet verkocht raakt, aanzien als zijnde een afvalstof, omdat er geen andere doeleinden aan kunnen worden gegeven. Het Materialendecreet²² definieert het begrip "afvalstof" voorts als volgt:

- *"elke stof of voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen. Worden niet als afvalstoffen beschouwd: (...)"²³*

35. Gelet op het feit dat er niet langer een markt voor is of vraag is naar de stof of het voorwerp en de goederen wel degelijk als afvalstof worden beschouwd omdat er in wezen geen specifiek doel is waarvoor de goederen kunnen worden aangewend, is er niet voldaan aan een (bijkomende) uitzondering voorzien in artikel 36 van het Materialendecreet. Aldaar wordt er het volgende bepaald:

- *"Afvalstoffen worden niet langer als afvalstoffen beschouwd als ze een behandeling voor recyclage of andere nuttige toepassing hebben ondergaan en ze voldoen aan al de volgende voorwaarden:*
- *1° de stof of het voorwerp is bestemd om te worden gebruikt voor specifieke doelen;*
- *2° er is een markt voor of vraag naar de stof of het voorwerp;*
- *3° de stof of het voorwerp voldoet aan de technische voorschriften voor de specifieke doelen, vermeld in punt 1°, en aan de voor producten geldende wetgeving en normen;*
- *4° het gebruik van de stof of het voorwerp heeft over het geheel genomen geen ongunstige effecten op het milieu of de menselijke gezondheid."*

²² Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen, BS 28 februari 2012 (hierna: "**Materialendecreet**").

²³ Art. 3, §1, eerste lid, 1° Materialendecreet.

36. Krachtens artikel 11 van het Materialendecreet is de verwijdering van afvalstoffen onderworpen aan een vergunningsplicht, waarbij deze vergunning is onderworpen aan de bepalingen van het Omgevingsvergunningsdecreet.^{24,25}

²⁴ Artikel 11, §2 van het Materialendecreet luidt daarbij als volgt: "Op de vergunningen en meldingen, vermeld in paragraaf 1, zijn de bepalingen van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning van toepassing.

De Vlaamse Regering kan sectorale voorwaarden uitvaardigen voor de activiteiten, vermeld in paragraaf 1."

²⁵ Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, BS 23 oktober 2014 (hierna "**Omgevingsvergunningsdecreet**").